

მეფის ჯალათი

ის სეირნობდა მუდამ ღამეში,
წყვდიადი იყო მისთვის ნუგეში,
და გზას იკვლევდა ყოველთვის, მარად,
აზრის ტალახში, ფიქრის წუმპეში.

მას არ უყვარდა ცაზე მნათობნი,
სიშავე იყო მისი ქვეყანა,
და მოსაუბრედ მხოლოდ და მხოლოდ
იდუმალეზა მას აეყვანა.

სიცარიელეს ზვერავდა მუდამ
და სიჩუმეში ეძებდა პასუხს,
აზრებით ქექდა, ფიქრით აპობდა
დიდი ხნის წინათ გარდასულ წარსულს...

განაჩენს მეფე გამოიტანდა,
აღმსრულებელი იყო ჯალათი,
ჩამოეფხატა თავზე ნილაბი
და შემოეცვა შავი ხალათი.

მზერა_უგრძნობი, თვალები_შავი,
როგორიც არის ღამის წყვდიადი.
"თავი მოჰკვეთეთ" _ მეფე უბრძანებს,
მეფე _ სულელი, მაგრამ დიადი...

ხელი არ უთრთის, შეჩვეულია,
ცრემლებს ვერ იტევს მსხვერპლის თვალები,
ჯალათის ფიქრი: "სასაცილოა,
ტრაგედიაში ისევ გავები".

იქნებ მას უნდა ღამემ დამალოს,
იქნებ შესძაგდა დღენი წარსულის,
იქნებ მობეზრდა ცოდვით ცხოვრება,
მოლოდინშია აწ დასასრულის?

ჰმ, ტყუილია, ცრუ მონაჩმახი,
სულაც არ უნდა ჯალათს ჯერ წასვლა,
მისი ოცნების მონახაზები?
_ მოკვეთილ თავთა გორებზე ასვლა...

ღამეში იცნო მან თვისი თავი,
ისიც უგრძნობი, ჩაშავებული,
თავის მართლება?: "მეფის ბრალია,
არაფერი მაქვს დაშავებული".

ახალი მსხვერპლის დრომ მოაწია,
შავად მიელავს ძველი ხალათი,
სიკვდილი ორთა შორის მერყეობს,
ჯალათი-მეფე, მეფე-ჯალათი...

10.08.2012